

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 7Co/269/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616210432  
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616210432.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Y. L. E., E..A..O., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: H. V., nar. 30.11.1965, Závod 682, 908 72 Závod, O. Q. E. X.XXX,XX Y. E. D., na odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Malacky zo dňa 29.05.2019 č.k. 27Csp/360/2016-109, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.  
Žalovanej sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol ( výrok I) a žalovanej náhradu trov konania nepriznal ( výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil § 39, § 52 ods. 1,2,3,4, § 54 ods. 2, § 524 ods. 1,2, §526 ods. 1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 2 písm. a),b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) a vecne tým, že zmluvu o splátkovom úvere uzavretú dňa 03.10.2008 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovanou (ďalej len „zmluva o úvere“), s ohľadom na charakter subjektov, ktoré ju uzatvárali, posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu a poskytnutý úver ako spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie prednostne skúmal, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky voči žalovanej na základe zmluvy o úvere. Nakoľko právny predchodca žalobcu bol bankou na postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj § 92 ods. 8 zákona o bankách v súvislosti s identifikáciou predmetu zmluvy o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanej bola zo strany banky skutočne doručená písomná výzva na zaplatenie dlžnej sumy z úveru a napriek takejto výzve bol žalovaná viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. I v prípade, ak by žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadne skutočného doručenia výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanej, zdôraznil, že nebola splnená ani ďalšia zákonná podmienka, a teda že po jej doručení bol dlžník (žalovaná) nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní do dňa postúpenia pohľadávky na žalobcu, ku ktorému došlo 23.10.2015. Ani oznámenie zo dňa 30.09.2015, ktorým právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.09.2015 a zároveň vyzval žalovanú na zaplatenie zosplatnenej sumy do 15 dní od prevzatia tohto oznámenia, napriek tomu, že žalovanej bolo riadne doručené, nemohlo predstavovať výzvu predpokladanú zákonodarcom v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože k nemu došlo v ešte kratšej lehote pred postúpením pohľadávky. Podľa názoru súdu 90-dňové omeškanie dlžníka musí nasledovať po doručení výzvy banky, pretože v opačnom prípade by dané ustanovenie zákona o bankách strácalo zmysel a neposkytovalo by predpokladanú

ochranu pred zhoršením právneho postavenia dlžníka postúpením pohľadávky na nebankový subjekt. Pokiaľ by 90-dňové omeškanie dlžníka postačovalo pred výzvou banky, tak podmienka výzvy by strácala svoje opodstatnenie, pretože ak by táto bola doručená dlžníkovi napr. len deň pred postúpením pohľadávky, bola by potom iba formálnou podmienkou a dlžník by už prakticky nemal možnosť na jej základe plniť banke a tým predísť postúpeniu pohľadávky na nebankový subjekt, čo zaiste nebolo úmyslom zákonodarcu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018. Vzhľadom na nepreukázanie doručenia výzvy právnym predchodcom žalobcu tak ako to ukladá § 92 ods. 8 zákona o bankách mal súd preukázané, že zo strany banky ako právneho predchodcu žalobcu nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 tak v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanej posúdil ako absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na základe vyššie uvedeného konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a z uvedených dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a v konaní plne úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnila a zo spisu jej nevyplývali.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v konaní bolo celkom nesporné preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní a bola opakovane vyzývaná na úhradu omeškaných splátok. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarcu mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodárnej (nie moci súdnej). Zastával názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporné preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva.

5. Dal do pozornosti, že skutkové tvrdenia neboli protistranou (t. j. žalovanou) popreté, preto ich v zmysle ust. § 151 ods. 1 C.s.p. ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 dní a zároveň bola pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaná k úhrade peňažného záväzku. Poukázal na čl. 18 bod 18.14 VOP, majúci za to, že takéto dojednanie je možné a v súlade so zákonom. Podporiac svoje tvrdenia o rozhodovacia činnosť iných súdov. Aktívnu legitímáciu preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok a platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu, pričom žalovaná doručenie výzvy v konaní nepoprela.

6. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 23.08.2019 a uviedla, že si je vedomá svojho záväzku uzavretého so Slovenskou sporiteľňou, a.s.. Namietala tvrdenie žalobcu, že sú nesporné jeho tvrdenia, ktoré nepoprela. Vzniesla námietku premlčania časti resp. celého záväzku. Stotožnila sa so závermi súdu prvej inštancie, že lehota nepretržitého omeškania 90 dní na prípadné postúpení pohľadávky banky na žalobcu nebola splnená. Ďalej poukázala na to, že pri postúpení pohľadávky zo spotrebiteľského úveru musia byť splnené nielen podmienky podľa zákona o bankách ale aj podmienky podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

8. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 01.10.2019 sa k vyjadreniu žalovanej vyjadril žalobca a uviedol, že trvá na podanom odvolaní. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovanou uviedol, že nárok si uplatnil vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, preto nie je nárok premlčaný, nakoľko pôvodný veriteľ listom zo dňa 30.09.2015 vyhlásil mimoriadnou splatnosť úveru. Uviedol, že žalovaná vo svojom vyjadrení neuviedla žiadne nové skutočnosti ani žiadne dôkazy, ktoré by spochybňovali jeho nárok.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

10. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie dostatočne a presvedčivo zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní podstatný význam. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov, každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nemožno súdu prvej inštancie vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

11. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní vo veci postupovať podľa ust. § 151 ods. 1 C.s.p. a mal prevziať nesporné tvrdenia, odvolací súd uvádza. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009 <<http://merit.slv.cz/2Cdo205/2009>>). Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Vzhľadom k uvedenému postupoval súd prvej inštancie správne, keď ako prvoradú posudzoval aktívnu a pasívnu legitímáciu strán sporu v konaní, bez ohľadu na to, či žalovaná namietala aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní.

12. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky zákonné podmienky podľa a neporušil bankové tajomstvo, odvolací súd uvádza. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za

zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporujú záver, že hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru odvolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> vylúčené/zakázané. Následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 <<http://merit.slv.cz/1Cdo147/2017>> zo dňa 24.04.2018). Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Obsahom spisu síce je list výzva veriteľa zo dňa 09.09.2015 adresovaná žalovanej, dôkaz preukazujúci doručenie týchto listín žalovanej absentuje. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.09.2015 bolo síce žalovanej doručené dňa 5.10.2015, ale ani tým nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky (23.10.2015) bola žalovaná s omeškaním s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy banky, kde už len zo samotnej štylizácie vety „...ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva banky. Iný výklad tohto ustanovenia preto podľa názoru odvolacieho súdu ani neprichádza do úvahy. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky, omeškanie dlžníka viac ako 90 dní napriek výzve veriteľa), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

14. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj námietky žalobcu, že v čl. 18 bod 18.14 VOP si strany dohodli odchyľne od ust. zákona o bankách otázku postúpenia pohľadávky. Ust. § 89 ods. 1 ani iné ustanovenie zákona o bankách účinné v čase uzavretia zmluvy( 03.10.2008), z ktorých žalobca odvodzuje vznik nároku uplatneného žalobou neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchyľne od tohto zákona alebo osobitného predpisu. Keďže znenie bodu 18.14 VOP umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, je v rozpore so zákonom. Odvolací súd má za to, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchyliť.

15. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazoval na rozhodnutia iných odvolacích súdov, odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich

v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné sudy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané iným senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. ktoré ju posúdia úplne odlišne.

16. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 387 ods. 2 C.s.p ako vecne a právne správne potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešnej žalovanej proti neúspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).